

Попут Аустроугарске монархије, и савремена ЕУ је право подредила експанзији и увећању моћи

Већ неколико месеци, Карл фон Хабзбург, сина Ота фон Хабзбурга и потомак Франца Фердинанда, инсистира на релативизацији историјских чињеница и догађаја који су претходили избијању Првог светског рата. Тако се, уз минимализовање улоге Аустроугарске монархије, истиче да је основни узрок сукоба национализам различитих сила или, прецизније, национализам уопште, као и да је основни проблем био положај Словена у Хабзбуршкој монархији – али и да су прави непријатељи монархије били Срби.

У том светлу, теза гласи да су Хабзбурговци покушали да успоставе равнотежу над доминантним утицајем Срба међу Словенима, из чега даље следи да је онајвећу кривицу за рат потребно тражити у српском, а затим и руском национализму. Штавише, Карл фон Хабзбург наглашава и да је врло срећан због развоја Европске уније, која представља наставак старе идеје о наднационалној и мултиетничкој империји какву је желео Ото фон Хабзбург., и каква је била Аустроугарска монархија, као и да идеја о националној држави припада прошлости. Иначе – да бисмо употпунили савремени дискурс Хабзбурговаца – потребно је присетити се и да је Ото фон Хабзбург био страсни заговорник независног Косова.

Пре неколико дана Карл фон Хабзбург учествовао је на обележавању сто година од Првог светског рата у Сарајеву, и том приликом поновио већ изнесене ставове, уз још један нови – да и данас постоји опасност од национализма што показује успех националистичких странака на изборима за Европски парламент.

Овом приликом оставићемо по страни сасвим јасне противречности и недоследности –

попут тога како је могуће истовремено свесрдно се залагати за националну, заправо националистичку државу на Косову, а то исто право ускраћивати другима и називати се противником национализма. Питање које се, кроз паралелизам између Хабзбуршке монархије и Европске уније, прво логички појављује је следеће: зашто се, у савременом дискурсу о Младој Босни, систематски прећуткује чињеница да је, пре свега, то била борба за слободу, једнакост и равноправност тј. борба за највише левичарске вредности, једнако као што се занемарује чињеница да релевантан успех на изборима за Европски парламент нису постигле само странке нове деснице већ и, попут грчке Сиризе, нове левице? Разуме се, сваки говор о смислу левице међу Србима и Словенима пре Првог светског рата или о левици у новој Европи која се рађа - а која је против савремене ЕУ – на нивоу озбиљне расправе урушава причу о национализму као главном дежурном кривцу и приближава нас месту правог проблема. А то је проблем империјализма и колонијализма – проблем сукоба између оних који теже доминацији и оних других који се доминацији опирају, и чији је избор између ропства и борбе за слободу.

Други разлог због којег се избегава говор о аутентичној левици, некад и сад, почива у чињеници да управо она разоткрива да ни ЕУ - као ни Аустроугарска монархија – не припадају корпусу прогресивних идеја већ управо супротно. Тако постаје јасно да је реч о различитим историјским моделима империјализма, који не значе равноправност народа већ значе постојање јачих и слабијих, оних који управљају и оних којима се управља. У том светлу, мултикултурализам и демократија појављују се као појмови испражњени од сваког садржаја тј. као појмови који треба да прикрију власт једних над другима. Истовремено, из чињенице да власт присвајају одређене државе и народи, који обликују империје, произилази и да се борбе за ослобођење неретко појављују и као борбе за национално ослобођење, у ширем или ужем смислу, односно као ослобођење једног или више народа чији положај је неједнак спрам осталих.

Упркос посебностима различитих епоха, паралела Хабзбурговаца између Аустроугарске монархије и ЕУ– када се има у виду не само савремена разлика севера и југа, јачих и слабијих држава, већ и устројство ЕУ бирократије - у структурном смислу је важећа. У оба случаја ради се и о пројектима који се декларишу као модернизаторски и реформаторски тј. који упућују на наводну цивилизацијску супериорност – и то даље служи као објашњење због чега је империјализам најбоље решење за све. Од пресудног је значаја уочити да заправо није реч о аргументу знања већ о „аргументу“ моћи, и у том контексту потребно је посматрати и чињеницу да је, попут Аустроугарске монархије, и савремена ЕУ право подредила експанзији и увећању моћи.

„Хабзбурговци“ и „Младобосанци“ зато су имена чији значењски потенцијал превазилази једну епоху, иако су конкретне историјске личности све само не безначајне. То су имена за појаве и процесе - од којих прво означава самопрокламовану управљачку елиту а

ЕУ као нова „Хабзбуршка монархија“

Пише: Богдана Кољевић
петак, 04 јул 2014 16:01

друго борбу за правду и слободу.

(НСПМ-Политика)